

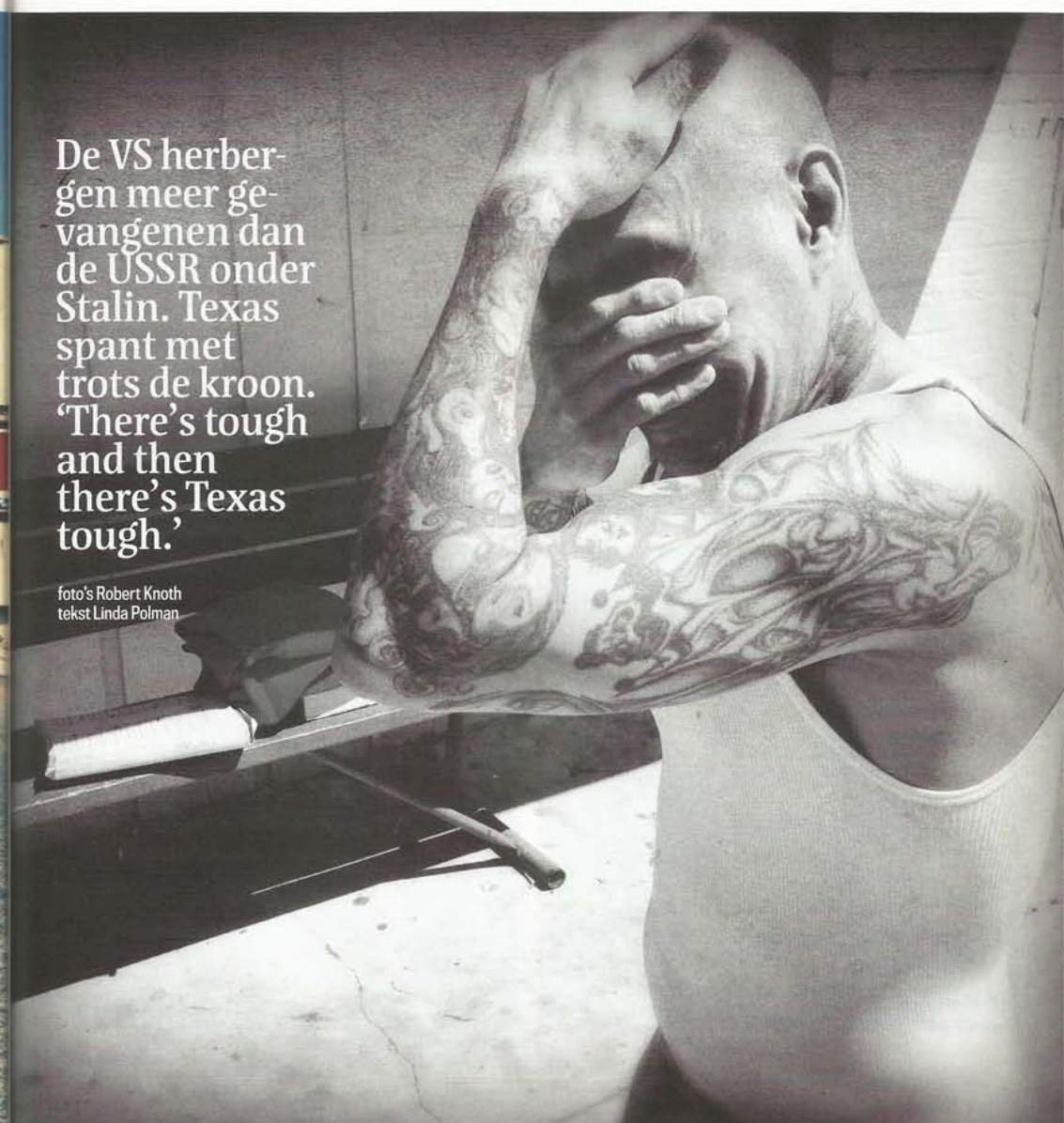

Gevangenen in de VS: booming business

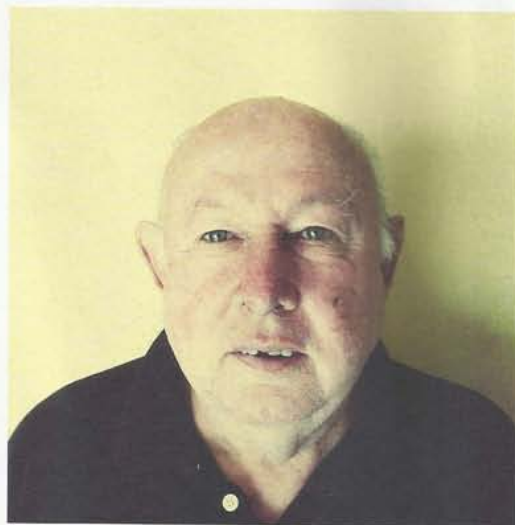
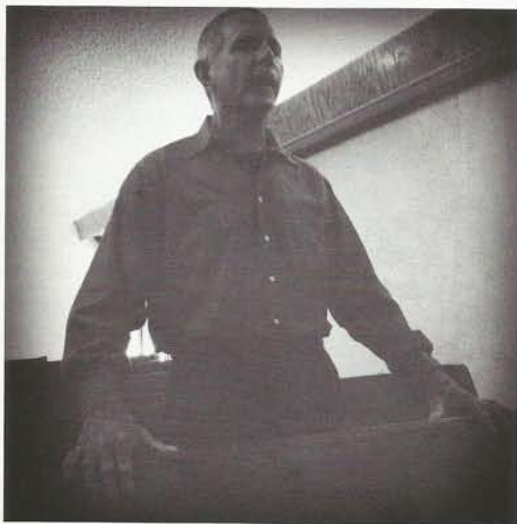
De cowboys zijn nu bewakers

De VS herbergen meer gevangenen dan de USSR onder Stalin. Texas spant met trots de kroon. 'There's tough and then there's Texas tough.'

foto's Robert Knoth
tekst Linda Polman

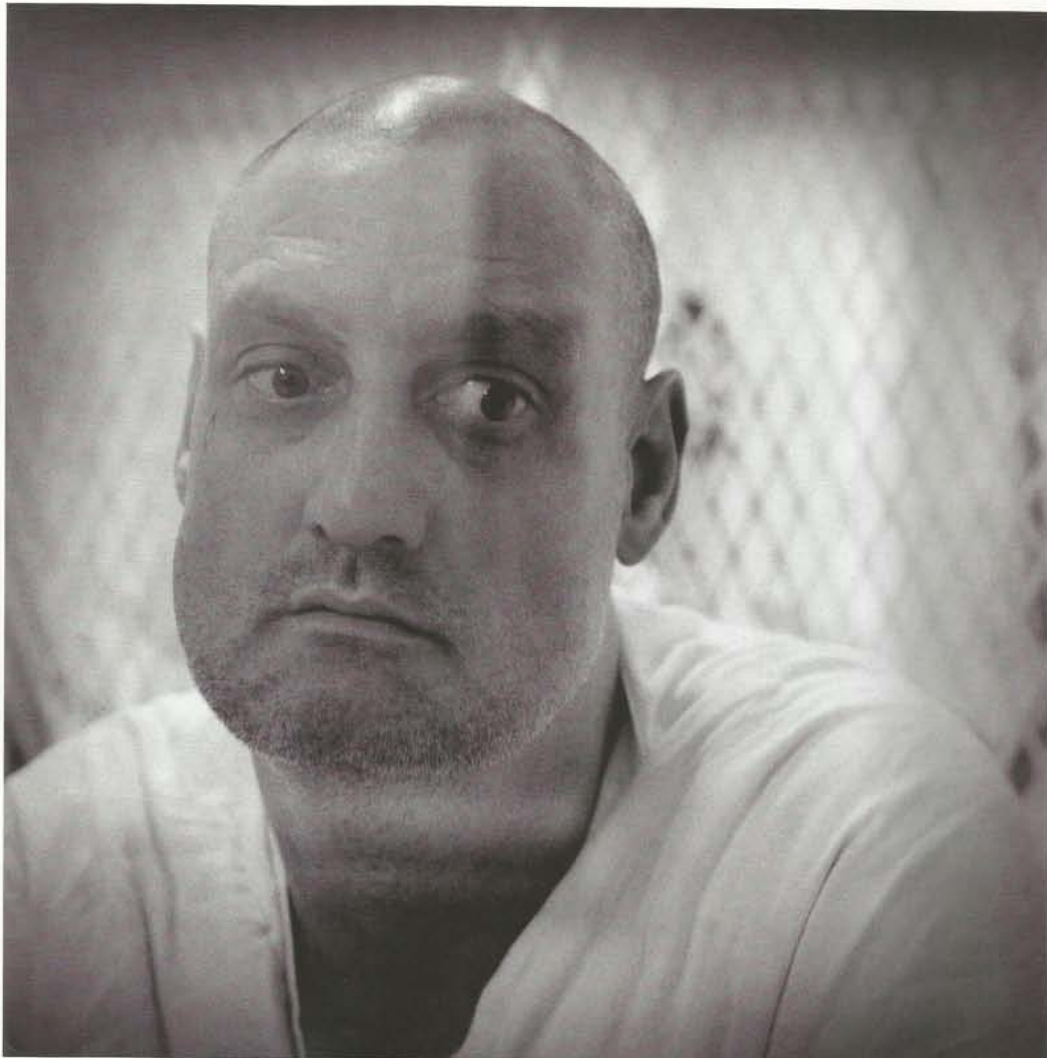
In uienzakken sjuwen vrijgelaten gevangenen hun bezittingen mee naar het Greyhound busstation
Rechts: Genaro is na twee jaar gevangenisstraf vrijgekomen en wacht op de bus naar huis

Met de klok mee: Kenny Drew, bewaker in death row, in de kerk; de basgitarist van de Worship Band; de Lake Livingston Church ligt vlakbij de gevangenis; paaseieren zoeken bij de kerk

Langs de US 190 tussen Huntsville en Livingston. Vaak staan er autowrakken op de erven

Terdoodveroordeelde Jamie McCoskey (49) in bezoekkooi 17, pakweg één meter breed en 75 centimeter diep. Hij zit al 22 jaar op Polunsky's death row

De Verenigde Staten herbergen vijf procent van de wereldbevolking, en een kwart van alle gevangenen ter wereld. Dat is meer dan bijvoorbeeld Iran en meer dan ooit het geval was in Stalins Sovjetunie. Ruim twee miljoen Amerikanen zitten achter tralies. Meer dan zes miljoen staan op enigerlei wijze onder justitieel toezicht. 2,4 miljoen mensen verdienen hun brood in de strafindustrie in de VS. Jaarlijks gaat er 212 miljard dollar in om.

De staat Texas gaat over alle gemiddelden heen. Van elke honderdduizend Texanen zitten er 691 achter tralies – in de hele VS zijn dat er gemiddeld vijfhonderd (in Nederland 75). Straffen zijn in Texas het strengst en wie moordt, wordt door de staat 'terugvermoord'; nergens in de VS worden doodvonnissen zo vaak daadwerkelijk voltrokken. De vijfhonderdste executie sinds de doodstraf na een pauze in 1982 weer werd ingevoerd, staat voor 26 juni aanstaande op de rol.

Betonnen puisten

Je hoort wel eens dat de gehuchten op het plateland van Texas zo klein zijn, dat je met één bordje de begin- én de eindgrens kunt markeren. Het onooglijke, hete Livingston is zo'n plaats. Ergens halverwege Houston en Dallas is Livingston weinig meer dan een klontje filialen van nationale ketenbedrijven op het kruispunt van Route 190 van Louisiana naar West-Texas en Route 59 van de Mexicaanse grens naar – uiteindelijk – Canada. Tussen het Exxonbenzinstation, McDonald's, KFC en Walmart overleven nog wat plaatselijke ondernemers met hun pandjeshuizen, tweedehandskledingwinkels en werkplaatsen voor vergane *recreational vehicles*. Het lijkt of er meer Livingstonianen in zo'n caravan wonen dan in een huis. Een kwart van de inwoners leeft onder de armoedegrens. De rest is alles behalve welgesteld. Wie zich planken en palen kan veroorloven, pimpt zijn trailer op met een zelf geknutselde veranda of plant er een siertuintje omheen. Vaker staan er autowrakken en blafende kettinghonden op de erven.

Bij de stichting van Livingston in 1835 werden saloons verboden en die wet is nooit veranderd. Alle dorpen op het Texaanse platteland hebben beduidend minder kroegen dan kerken en meer wapenwinkels dan bioscopen. En

ze hebben gevangenissen: 111 Texas *state prisons* en vele tientallen federale gevangenissen, *county jails*, jeugdgevangenissen, detentiefaciliteiten voor illegale vreemdelingen, cellen van *town sheriffs*, gevangenissen voor geestelijk gestoorde en drugsverslaafde criminelen, *pre-release* faciliteiten en privégevangenissen staan als betonnen puisten op de uitgestrekte prairies ver buiten Texas' grote steden.

Livingston kreeg Polunsky Unit toegewezen, Texas' *supermaximum security* gevangenis met drieduizend van de zwaarste jongens erin. In de linkervleugel van het complex Texas' *death row* met driehonderd ter dood veroordeelden achter stalen deuren. Naast Polunsky staat ook nog de Secure Adult Detention Center met zeventienhonderd gedetineerde illegalen. In Livingston (5335 inwoners) wonen kortom meer volwassenen achter de tralies dan er vrij rondlopen.

Overmorgen staat Rickey Lewis voor executie ingeroosterd. Van zijn 50 levensjaren heeft hij er 23 in een van Polunsky's dodencellen doorgebracht. In 1990 werd hij veroordeeld voor moord. Wat er die nacht precies is gebeurd, weet alleen Lewis zelf. Hij was het huis van George Newman binnengedrongen. Met twee kompanen, volgens Lewis zelf, Newman was wakkergeschrokken. Lewis houdt al 23 jaar vol dat zijn kompanen Newman doodschoten in de gang terwijl hijzelf Newman verloofde aan het verkrachten was in de keuken. Zijn slachtoffer, Connie Hilton, wist uiteindelijk via een badkamerraam te vluchten. Ze belde de politie vanuit een levensmiddelenzaak verderop langs de weg. Lewis heeft nooit willen vertellen wie zijn kompanen waren en Hilton heeft ze tijdens het hele drama niet gezien of gehoord. De rechter besloot dat de medeplichtigen alleen in Lewis' fantasie bestonden en veroordeelde Lewis voor de verkrachting én voor de moord op Newman tot de dood.

Urine en bloed in je gezicht

'Nope, ken ik niet,' zegt Brother Kenny Drew in de Lake Livingston Church of God. De eredienst begint over een minuut of wat. Brother Kenny zet in het kerkkeukentje alle zondagen alvast de koffie voor de nazit. Eén flinke pot voldoet: de kerkgemeente is maar 63 man groot, van wie de helft vaker niet dan wel komt opdagen. Lake Livingston Church of God 'Where Grace & Love Abound & Your New Life Begins' ligt zowat tegen Polunsky aan. Slechts het detentiecentrum voor illegale vreemdelingen en een strook pijnbomen staan ertussen. Van Lewis' 23 jaar durende verblijf op death row moet Brother Kenny hem dertien jaar hebben meegemaakt; zo lang werkt Kenny er als bewaker. Maar Lewis is hem tussen de driehonderd andere *death row inmates* nooit opge-

vallen. Kennelijk gooide die vent niet met urine en bloed, zegt Kenny. *Chunkers* (smiters) zijn de enigen onder zijn klanten van wie Kenny zich wel eens afvraagt wie ze zijn en voor welke misdaad ze zitten. Alle anderen zijn gewoon *knuckleheads* die er niet voor zweetvoeten zitten. Meer hoeft hij niet over ze te weten.

Brother Kenny – een vijftiger die zo tener is dat een moordenaar op death row niet bijzonder ruig hoeft te zijn om hem omver te blazen – is al jaren ontevreden over zijn baan. Het betaalt een fractie meer dan het Amerikaanse minimum van 7,25 dollar bruto per uur en voor dat hongerloon mag hij elke dag opnieuw zijn leven wagen. Voor gevangenen met minder dan de doodstraf loont goed gedrag al niet, want straffen in Texas worden toch alleen maar langer en het aantal voorwaardelijke vrijlatingen minder, maar mensen op death row hebben überhaupt niets te verliezen. Ze mikken op je ogen met paperclips in geïmproviseerde blaaspippen, ze werpen speren als je langs hun cel loopt of proberen een balpen in je lever te steken. 'Ik kreeg van de week wéér een volle beker urine in mijn gezicht,' zegt Kenny.

Een gedetineerde die overmorgen geëxecuteerd wordt, heeft morgen reglementair recht op *special visits*, extra bezoeken om afscheid van familie en vrienden te nemen. Meer kan Brother Kenny me over Lewis niet vertellen. Hij ligt er niet wakker van dat ze er weer een gaan doodmaken. 'Zelfs als ze op de executietafel in de allerlaatste seconde snel nog even Jezus aanvaarden, gaan ze toch naar de hemel, net als hardwerkende mensen die hun leven lang God vreezen en dienen. En tot hun laatste snik krijgen ze drie maaltijden per dag en gratis medische zorg. Wij niet.'

Hij excuseert zich. Hij moet zijn schort verruilen voor zijn nette pak en gaan bidden en zingen in het zaaltje naast de keuken.

Wie moordt, wordt in Texas door de staat 'terugvermoord'

Roze geweren

'There's tough. And then there's Texas tough,' sprak David Dewhurst bij zijn inauguratie in 2007. Hij is de tweede man onder gouverneur Rick Perry en pleitte voor de invoering van de doodstraf voor meer misdaden dan alleen moord. 'Texas tough' zit 'm in taal. In Texas ga je niet dood, maar je begint een wormenkeverrij'. Je eet een 'sonofabitch stew' en een 'bad ass hamburger'. Dames bestellen er eventueel een glas 'bitch brew' bij. Het zit 'm ook in overtuigingen. Dat de marathon van Boston doelwit werd, was omdat aanvallers wisten dat de liberale Bostonianen zich niet zouden verdedigen, vertellen Texanen me. In Boston houden ze niet van wapens zoals in Texas. Hier zijn wapens een leefstijl. Zonder gaat een man de deur niet uit. Dames kunnen zich abonneren op het maandelijkse tijdschrift *Garden & Gun*, met recepten, tuin- en interieuradviezen en tips om er ook tijdens de jacht, op prairiehonden en alligators bijvoorbeeld, elegant en modieus bij te lopen. Geweren voor dames en kleine meisjes zijn verkrijgbaar in het roze, voor jongetjes zijn ze bruin. Crickets heten de kindervapentjes. Dat onlangs een vijfjarige zijn zusje van twee met zo'n krekkelgeweer neerknalde en een vierjarige zijn vriendje van zes doodschoot, ligt aan de ouders, niet aan de wapens.

Met welke maat ook gemeten, Texas springt eruit. Het percentage gevangenen is het op een na hoogste in de VS - Louisiana heeft er een paar meer. Texas geeft van alle Amerikaanse staten het minst uit aan reclasseringsprogramma's, de staat heeft het snelst groeiende aantal gevangenen, de volste isoleerdelingen, de meeste gevangenen in maximum security, de meeste volwassenen onder justitieel toezicht buiten de gevangenis en executeert het vaakst. Tussen 1965 en 2000 nam de gevangenisbevolking in de VS met zeshonderd procent toe, in Texas met twaalfhonderd procent. In

Bijna de helft van de inwoners (16.227 van de 35.567) leeft achter tralies

dezelfde periode werden straffen strenger, vroegde vrijlatingen schaarser en werden sociale hulpprogramma's stukbezuinigd. 'We bouwen zo snel gevangenen bij, dat we geen bewakers meer konden vinden om ze te bemanen,' zei een docent strafrecht aan de Sam Houston State University later. 'Het was alsof we mobiliseerden voor een wereldoorlog.' In zekere zin was dat ook zo: in 1971 ontkende president Nixon de War on Drugs. Gevangenen werden gevuld met honderdduizenden koeriers en dealers, kleine vissen die altijd onmiddellijk worden vervangen door nieuwe kleine vissen. Sinds een wetswijziging in 2005, die van immigranten zonder documenten misdadigers maakte, is illegale immigratie de meest bestrafte *crime*. Steeds meer cellen waren nodig, maar ook dit probleem wordt niet opgelost. Illegalen blijven gewoon komen.

In het noorden van de VS geloven ze in reclassering en re-integratie, in het zuiden in discipline en uitsluiting. Politieke belangen staan daarbij voorop: de politicus die pleit voor strafhervormingen is na de volgende verkiezingsronde zijn baan kwijt.

Pick-ups vol bewakers

Huntsville, negenenenzestig kilometer ten westen van Livingston, is al honderdvijfenzestig jaar lang het epicentrum van Texas' strafindustrie. Het stadje, omringd door pijnboombossen en glooiende grasvlaktes, werd in 1848 uitverkoren als locatie voor Texas' allereerste gevangenis. The Walls Unit, genoemd naar zijn zeven meter hoge, roodbakstenen muren, staat pal in het stadscentrum naast het Court House. Huntsvillianen leven in de schaduw van The Walls. Drie keer per dag klinkt vanachter de muren de locomotiefachtige *all clear*-fluit: alweer niemand ontsnapt, iedereen kan doorgaan met waar hij mee bezig was.

Straf is waar Huntsville op draait. Steeds als het strafstelsel groeide, groeide Huntsville een beetje mee. Bijna de helft van de inwoners (16.227 van de 35.567) leeft achter tralies. Ongeveer 7500 volwassen Huntsvillianen verdienen hun brood in het systeem. Misdadaan en straf is hier geen issue, het is gewoon werk. Elke ochtend waaiert pick-ups vol bewakers in grijze uniformen uit naar een van de negen gevangenen in en om het stadje. Ambtenaren kruipen achter hun computers in de kantoren van het hoofdkwartier van het Texas Department of Criminal Justice.

Huntsville heeft wel iets van een gevangenisstempel. Wandelend door het kleine historische centrum kun je je vergapen aan - meestal zwarte - gevangenen die op hun knieën de bloemperken in het stadspark en de tuinen van gevangenisbazen wieden, onder het wakend oog van

gewapende blanken, soms te paard. In het Prison Museum verderop kunnen bezoekers Ol' Sparky bekijken, de elektrische stoel die na 361 vonnisvoltage werd afgeschaft, en souvenirs inslaan. T-shirts met 'Riding Thunderbolt' erop - zo heette het als je op de stoel moest gaan - voor veertien dollar, en doosjes Solitary Confinement MINTS voor bijna nopp. Ik schaf een gevangenenpopje aan voor op mijn dashboard, met streepjespak en een hoofdje dat meewiegt als ik door een kuil in de weg rijd.

Armoedige parade

Huntsville is het begin- en eindstation van veroordeelden in Texas. Hier worden nieuwe *inmates* bij hun entree in het systeem geregistreerd en over gevangenen in de rest van Texas verdeeld en hier worden ze ook weer uitgeschreven. Dood of levend. Binnen de muren van The Walls, links van de ingang en uit het zicht van de zeventienhonderd reguliere Walls *inmates*, bevindt zich Texas' nationale executiehuis, met één cel, de kamer met de executietafel erin en twee kleine kamertjes met uitzicht op de tafel: een voor getuigen namens het slachtoffer en een voor getuigen die de dader door het glas een laatste keer willen aankijken of een kushand willen toewerpen.

Gemiddeld worden in administratief centrum Huntsville honderdveertig gevangenen per dag vrijgelaten om plaats te maken voor honderdveertig nieuwe. Klokslag elf uur 's ochtends, behalve op zon- en feestdagen, valt de sliert vrijgelatenen als een attractie in een themapark te aanschouwen. Ze stromen door een zijpoort The Walls uit. Gevangenispakken zijn vervuld voor afdankers van kerkelijke liefdadigheidsorganisaties. Passen doen de tweedehandsjes nooit: de parade is armoedig, met te wijde of te korte broeken in lang vergeten modekleuren, gedragen T-shirts met teksten als 'Only God Can Judge Me' en wapperende hawaihemden met verwassen bloemen- en palmenprints. In uienzakken uit de keukens van The Walls sjouwen de mannen en jongens hun bezittingen mee: door de gaten in de netten zie ik we-rollen die nog niet op waren, tandenborstels en brieven en ansichtkaarten die ze door de jaren heen ontvingen. In geen enkele zak ontbreekt de Bijbel. Gadegeslagen door de

Duffy Brown heeft een jaar gezeten en wacht op de bus naar Austin, Texas. Daar is hij muzikant en organische boer. Hij zat voor 'smoking pot'

Met de klok mee: de Texas Death Penalty Abolition Movement protesteert tegen het doodvonnis van Rickey Lewis; McDonald's in Huntsville; Huntsville is het epicentrum van de Texaanse strafindustrie; inwoners van Livingston worden aangemoedigd belastingaangifte te doen

bewakers in de torens hoog boven hun hoofden laten ze The Walls zo snel ze kunnen achter zich, op weg naar het Greyhound-busstation driehonderd meter verderop. Ze maken snelle kleine dribbelpasjes, alsof hun enkels nog geketend zijn.

Het busstation, één kaartjesloket en twee zitbanken groot, is korte tijd het propvolle toneeltje van enorme verwarring. In klunns storten de vrijgelatenen zich op iedereen die zou kunnen weten waar ze hun honderd dollar premie en het gratis buskaartje naar Houston of Dallas in ontvangst kunnen nemen. Velen draven even snel op en neer naar het tankstation verderop om de hamburger te kopen waar ze lang naar gesnakt hebben. Jongeren duiken hongerig op de rekken tweedehands hiphopoutfits in de Surplus Shop naast het busstation. Ze verrijzen uit het pashok in slobberbroeken tot net onder de billen, precies zoals het hoort, en met snelle zonnebrillen op. 'Shoplifters will be prosecuted' staat op een bord in de winkel. Niet voor niks: zeventig procent van de vrijgelaten gevangenen recidiveert binnen twee jaar en komt terug naar Huntsville.

Om half een zijn alle hiphoppers, hawaïhemden en uienzakken weer verdwenen. De laatste volle bus rijdt de straat uit. Het Greyhound-personeel haalt bezems tevoorschijn om lege chipszakken en hamburgerdozen op te vegen.

Executie overslaan

Rickey Lewis is vanochtend op een geheimgehouden tijdstip van Livingston naar The Walls vervoerd om te worden geëxecuteerd. Tot half één mocht hij daar nog bezoek ontvangen. Om zes uur moet hij de executietafel op.

Ik vraag aan Cody Stark of hij er dan bij is. Cody is redacteur van *The Huntsville Item*, sinds 1850 de stadskrant en een van de twee media met toestemming om executies bij te wonen. Persbureau The Associated Press is de andere. Geredeneerd vanuit de lezers van *The Item* is het vandaag een executie van niks, begrijp ik van Cody. Niet alleen is Rickey Lewis al de 494ste die in Texas wordt terechtgesteld sinds de doodstraf na een pauze in 1982 voor het eerst weer werd ingevoerd, maar hij is bovendien niet van hier. Hij pleegde zijn misdaad in een dorp bij Dallas en stond niet hier, maar daar terecht. Zelfs zijn lichaam wordt niet op het gevangeniskerkhof in Huntsville begraven, maar in gecremeerde toestand verscheept naar Montpellier in Frankrijk. Daar hebben Franse antidoodstrafactivisten zich Lewis' lot wél aangetrokken. Hoewel de terechtstellingen op een steenworp afstand van de redactie plaatsvinden, stuurt *The Item* er niet altijd een verslaggever naartoe. Cody: 'Soms hebben we andere dingen te doen.' Zoals deze week: de jaarlijkse County Fair is in Huntsville neergestreken. Rickey Lewis moet om de aandacht concurreren met de Fair Rodeo en de kampioenschappen schaaaprijden. Lezers nemen het de krant bovendien allerminst kwalijk als ze een executie overslaan. 'Als we aan een executie wél en aan de opening van een nieuw winkeltje in het centrum geen aandacht besteedden, krijgen we boze brieven.'

'Dinsdag weer een, jongens'

Het is half vijf. Rickey Lewis moet douchen en een schoon gevangenispak aan; een onderdeel van de folklore met al net zulke raadselachtige grondslagen als het desinfecteren van de arm waar de naald in gaat. Na de drukte van de vrijlating vanochtend is het stil gebleven bij The Walls. Huntsville is naar de schaaaprijwedstrijd, denk ik.

In afwachting van de jaarlijkse Walker County Fair Parade in Huntsville; de lokale jeugdafdeling van de Army National Guard loopt mee; Walker County Fair; Cafe Crockett Moosehead in de buurt van Huntsville, menukeuze: '1. Take it, 2. Leave it'

Vijf uur. Twee hulpsheriffs komen aankuieren met een geel lint. Het ene eind knopen ze aan een boom, het andere aan een paaltje aan de overkant van de straat. Het is een afzetting van niks, maar meer dan genoeg voor de vijf demonstranten die zich erbij voegen. Om half 6 rijden de leden van de Texas Death Penalty Abolition Movement uit Houston voor. Ze zijn stuk voor stuk de zeventig gepasseerd, maar verzuimen bij geen enkele executie. Een dame plukt een megafoon in een meegebracht versterkertje, een andere vouwt een klapstoeltje uit en neemt plaats met een bord 'Honk to stop executions' aan haar voeten. 'Met meer dan dit ploegje zijn we bijna nooit,' vertelt de dame met de megafoon, 'alleen als een beroemde misdadiger geëxecuteerd wordt, of een vrouw, dan komt zelfs de televisie.' Om 18.27 uur zwaait de poort van The Walls open, de getuigen van de executie komen naar buiten. Die van Lewis zwaaien nog even naar ons. De twee hulpsheriffs komen weer aankuieren om hun gele lint op te rollen. De antidoodstrafactiviste trekt haar megafoon uit de versterker. Met: 'Dinsdag weer een, jongens,' gaan de activisten weer op weg naar hun auto's voor de honderd kilometer lange reis terug naar Houston.

Verschrikkelijke kinderjaren

Alle bomen en zelfs het kleinste struikje zijn mijlen in de omtrek van de Polunsky Unit omgehakt en uit de grond gerukt voor onbelemmerd zicht vanuit bewakingstorens. Het supermax security complex van grijsbetonnen bunkers achter muren, hekken en prikkeldraad lijkt nog het meest op een kerncentrale. Na de dood van Lewis schoof Jamie McCoskey een plaats omhoog op de lijst van langstzittenden op Polunsky's death row. Hij is 49 jaar oud en wacht al 22 jaar op zijn datum. Hij is niet veel gewend, de cel waarin hij woont, meet slechts twee bij drie meter, maar zelfs voor hem is bezoekkooi 17 met z'n pakweg één meter breed en 75 centimeter diep aan de krappe kant.

Als baby lag Jamie McCoskey al in het ziekenhuis met een ingeslagen schedel

In de stalen deur achter zijn rug zit een uitsparing waardoorheen de bewaker zijn handboeien heeft losgemaakt. Tussen ons is een kunststof raam. We praten door een telefoon.

Jamie McCoskey zou in zijn gevangenisuniform van grauwwitte katoen kunnen doorgaan voor een verpleegkundige, op het getoeterde traantje onder zijn linkeroog na. Veel verzachtende omstandigheden hadden kunnen worden aangevoerd om zijn doodvonnis naar levenslang omgezet te krijgen. Als baby van twaalf maanden lag Jamie McCoskey al in het ziekenhuis met een ingeslagen schedel en brandwonden van sigaretten, maar advocaten die verzoeken om onderzoek naar de invloed van verschrikkelijke kinderjaren op de geestgesteldheid van hun cliënten, oogsten van Texaanse rechters voornamelijk meewarige blikken. 'Niemand heeft ooit een cowboy op de bank bij een psychiater gezien,' vertolkte John Wayne ooit de manier waarop Texanen ertegenaan kijken. Jamie McCoskey kreeg uiteindelijk de ultieme straf voor moord en verkrachting, net als Rickey Lewis.

'Was je bij de executie gisteren?' vraagt hij. Ik wil hem een hart onder de riem steken en begin te vertellen over de antidoodstrafactivisten die óók bij het gele lint stonden, maar hij onderbreekt me: 'Rickey had die dingen niet moeten zeggen. Dat was fout.'

Hij refereert aan Lewis' laatste woorden. Die worden als onderdeel van het ritueel opgetekend en openbaar gemaakt, onder andere via een radiostation dat ook op death row te beluisteren is. Vlak voordat het gif gaat stromen, zakt nog even een microfoon uit het plafond naar de lippen van de veroordeelde. De directeur van The Walls vraagt plechtig of hij nog iets wil zeggen. Lewis had zijn hoofd naar het raam van de getuigenkamer gedraaid en Connie Hilton, inmiddels 63, in de ogen gekeken. 'Als ik u niet verkracht zou hebben, zou u nu niet in leven zijn,' sprak hij.

Eet een aardbei voor me

Wat je dan wel zegt op zo'n moment, weet McCoskey nog niet. Hij denkt nog na over zijn eigen laatste woorden. Het is niet ieder mens die op het punt staat geëxecuteerd te worden gegeven om op dat moment met iets onvergetelijks te komen, en zelfs als je iets ingestudeerd hebt, slaan op het moment suprême vaak de zenuwen toe. De 'let's do it's' en 'okays' die als laatste woorden in de analen van de strafindustrie zijn vereeuwigd, zijn niet van de lucht. Wereldberoemd werden de laatste woorden van John Spinkelink, geëlectrocuteerd in Florida in 1979: 'Capital punishment. Them without the capital get the punishment.' Tot de dag van vandaag wordt er geen boek over de doodstraf geschre-

vn Bladwijzer

Onlinebron

Pro-death penalty Little Angels Memories

Naast scheldpartijen op 'liberale' rechters en kinderverkrachters ook heel veel links naar recente literatuur over misdaad en straf in de VS, wetenschappelijke onderzoeken en zelfs naar groeperingen die tegen de doodstraf zijn. De site giert uit de bocht waar je kunt klikken op 'Little Angels Memories', een YouTube-collectie van hartverscheurende filmpjes waarin ouders hun vermoorde kinderen herdenken.

Innocence Project DNA-onderzoek

Het Innocence Project helpt veroordeelden aan kansen om door DNA-onderzoek hun onschuld te bewijzen. Meer dan 300 mensen kwamen mede dankzij dit project vrij, onder wie 18 uit death row. Het Amerikaanse justitiële systeem rammelt, dat blijkt uit elke link naar individuele cases en nationaal onderzoek.

Ga naar

vn.nl/doodstraf

van waar deze woorden niet in geciteerd zijn en menig advocaat maakt er in slotpleidooien nog steeds dankbaar gebruik van.

'Maar ik ben niet tegen de doodstraf,' zegt Jamie McCoskey. 'Een kinderverkrachter bijvoorbeeld zou ik zelf ook elimineren als ik de kans kreeg.' Over zijn laatste woorden voor mij hoeft hij niet na te denken: 'Eet een aardbei voor me. Ik hield van aardbeien.'

Met een 'Y'all come back now' wuift de bewaker ons door de slagboom naar buiten. Ik wuif terug, maar belooft niks. Tougher dan een ter dood veroordeelde die niet tegen de doodstraf is, ga ik ze in Texas toch niet meer vinden. ■

Dit artikel kwam tot stand met steun van het Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten.